

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. ledna 2017, č. j. KUJCK 14169/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. srpna 2017, č. j. 54 A 1/2017 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad v Blatné (dále jen „městský úřad“) uznal rozhodnutím ze dne 1. listopadu 2016, č. j. MUBL 11676/2016 žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, jehož se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 21. června 2016 v 10:00 hodin řídil osobní automobil Volkswagen Passat, RZ X, po silnici č. I/20 ve směru od obce Tchořovice na obec Písek, kde v měřeném úseku na začátku obce Blatná, před odbočkou na silnici č. III/02019 překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 45

km/h (po odečtu tolerance). Za toto jednání městský úřad žalobci uložil pokutu ve výši 6 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel po dobu šesti měsíců.

[2] Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Správnost změřené rychlosti vozidla žalobce potvrdila ve svém odborném vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a.s., což je dle krajského soudu zásadní. Žalobce nepředložil žádný důkaz, jímž by věrohodnost tohoto vyjádření zpochybnil. Pokud by nebyl rychloměr správně zaměřen, nemohlo by dojít ke změření rychlosti. Zaměřovací bod prokazatelně směřoval na přední spodní část vozidla žalobce, nikoli na vozovku pod něj či do světel vozidla. Žalovaný zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu a další důkazy navrhované žalobcem nebylo třeba provádět. Krajský soud dále zdůraznil, že i kdyby měl žalobce pravdu v tom, že neprojel kolem dopravní značky „Obec“, stále projížděl zastavěným územím a měl povinnost dodržovat rychlostní limit. Přiklonil se nicméně k závěru žalovaného, že žalobce kolem této dopravní značky projel. Ani v odůvodnění výše sankce krajský soud nenašel nic, co by mohl žalovanému vytknout. Formulaci výroku, jímž městský úřad uložil žalobci zákaz řízení (všech) motorových vozidel, shledal krajský soud souladnou se zákonem, přičemž k námitce žalobce konstatoval, že tento zákaz je pochopitelně omezen na pozemní komunikace, což vyplývá ze zákona o silničním provozu.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Zopakoval, že z fotografie pořízené rychloměrem je zřejmé, že záměrný kříž není zcela umístěn na vozidle, což dle vyjádření Českého metrologického institutu (dále jen „ČMI“) způsobuje neplatnost měření. Stěžovatel toto vyjádření žalovanému zaslal, a pokud nebylo doručeno, měl být vyzván k odstranění vad podání. Závěr krajského soudu, že se střed záměrného kříže nachází na vozidle, je navíc pouhou negací námitky stěžovatele a není podložen žádnou úvahou. Krajský soud se dále nevypořádal s odkazem stěžovatele na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dle něhož nelze z polohy záměrného kříže na snímku dovodit, kam byl přístroj zaměřen v průběhu měření. Na námitky, že z odborného vyjádření distributora rychloměru nelze vycházet, neboť distributor má na věci finanční zájem, a že žalovaný opomněl důkazy navržené stěžovatelem, krajský soud reagoval pouze vágně, a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Krajský soud nemohl bez dokazování konstatovat, že v případě chybného postupu při měření by vůbec ke změření rychlosti nedošlo, neboť způsob fungování rychloměrů není notorietou. Závěr městského úřadu je v tomto směru nepřezkoumatelný, přičemž stěžovatel nechápe, proč mu krajský soud vytýká, že tuto námitku vznesl až v žalobě. Stěžovatel nesouhlasí ani se způsobem, jakým krajský soud vypořádal námitky týkající se možného zkreslení naměřené rychlosti v důsledku odrazu laserového paprsku rychloměru od světel vozidla.

[4] Stěžovatel ve správním řízení zpochybňoval umístění úředních značek a výrobního čísla na rychloměru. Žalovaný pochybil, když odmítl důkazy navržené na podporu tohoto tvrzení provést. Existence ověřovacího listu nijak neprokazuje, že na rychloměru byly úřední značky umístěny v době měření. Pokud by se ohledáním přístroje prokázalo, že

z něj byly úřední značky odstraněny, musel by žalovaný s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* předpokládat, že se tak stalo ještě před změřením rychlosti vozidla stěžovatele, a nemohl by z takto získaného důkazu vycházet. Stěžovatel též navrhoval přezkoušení rychloměru, s čímž se žalovaný opět nijak nevypořádal.

[5] Již při silniční kontrole stěžovatel též namítal, že neprojel okolo značky „Obec". Správní orgány se tímto jeho tvrzením dostatečně nezabývaly, neboť jednoznačně neprokázaly, že tato značka byla v místě jízdy stěžovatele umístěna. Úvahy krajského soudu v tom smyslu, že byla-li v daném místě prokazatelně umístěna značka „Konec obce", musela zde být i značka „Obec", považuje stěžovatel za mylné. Stěžovatel nadto není povinen sledovat dopravní značky umístěné v protisměru. Místo, kde byla jeho vozidlu změřena rychlost, nelze ani považovat za zastavěné území.

[6] Žalovaný při ukládání sankce přihlédl i k přestupkům, které stěžovatel spáchal před více než třemi lety, nezohlednil tedy jejich zahlazení, což stěžovatel považuje za vadu jeho rozhodnutí. Krajský soud se s takto vzneseno u námitkou vypořádal značně nelogicky, neboť na jednu stranu uvedl, že správní orgány k přestupkové minulosti stěžovatele vůbec nepřihlédly, a zároveň, že ji mohly zohlednit v rámci hodnocení osoby stěžovatele jakožto pachatele přestupku. Městský úřad dále porušil zákaz dvojího přičítání téhož, neboť žalobci vytkl překročení rychlostního limitu o 45 km/h, což však zároveň představuje naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty přestupku. Městský úřad dále nijak nepodložil své úvahy o dopravní situaci v místě spáchání přestupku a neuvedl výslovně, které okolnosti považuje za polehčující a které za přitěžující.

[7] Stěžovatel považuje za nezákonný i výrok rozhodnutí městského úřadu, jímž mu byla uložena sankce spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Dle jeho názoru měl být zákaz omezen na motorová vozidla náležející do skupiny B, neboť při řízení takového vozidla žalobce přestupek spáchal. Zároveň nebylo možné uložit tento zákaz i mimo pozemní komunikace, kde pro řízení motorových vozidel není třeba veřejnoprávní povolení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval, že ze snímku pořízeného rychloměrem je zřejmé, že záměrný kříž je umístěn na spodní části vozidla stěžovatele a nikoli na vozovce. Tuto skutečnost žalovanému potvrdil distributor rychloměru v odborném vyjádření. Zkreslení měřené rychlosti v důsledku odrazu laserového paprsku od světel žalovaný vyloučil. Námitku, že na rychloměru nebyly v době měření umístěny úřední značky, vznesl stěžovatel až čtyři měsíce po spáchání přestupku, a ohledání přístroje v tuto dobu by nemělo jakoukoli vypovídací hodnotu ve vztahu k jeho stavu v době měření. Žalovaný nepovažoval za nutné provést výslech zasahujících policistů, neboť stěžovatel to, že neprojel kolem dopravní značky „Obec", nenamítal. Odůvodnění uložené sankce považuje žalovaný za přezkoumatelné a nevyplývá z něj, že by žalovaný přihlížel i k zahlazeným přestupkům. Sankce spočívající v zákazu řízení motorových vozidel byla stěžovateli uložena v souladu se zákonem. Obecně se žalovaný zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[9] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovateli k případné replice, nicméně stěžovatel se k němu již nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Rozsudek krajského soudu nelze považovat za nepřezkoumatelný. Stěžovatel sice namítá, že krajský soud některé jeho námitky vypořádal nedostatečně, ve skutečnosti však napadá spíše způsob, jakým se tak stalo. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku sledoval strukturu žaloby a vyjádřil se konkrétně ke každému žalobnímu bodu v rozsahu, který lze považovat za zcela postačující. Napadený rozsudek není ani nesrozumitelný, jak stěžovatel v některých částech kasační stížnosti naznačoval, neboť je z něj zcela zřejmé, jakým způsobem krajský soud jednotlivé námitky posoudil a jak o žalobě jako celku rozhodl.

[12] Nejvyšší správní soud předesílá, že námitky stěžovatele jsou převážně skutkového charakteru, resp. směřují do hodnocení důkazů ze strany krajského soudu. K tomu nutno poznamenat, že takové kasační námitky sice nejsou *stricto sensu* nepřípustné, lze-li je podřadit pod některý z důvodů kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (např. ve spojení s důvodem nezákonnosti či vady řízení spočívající v rozporu se spisy), současně však nelze ztrácet ze ztřetele, že jsou to především krajské soudy, které jsou oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu soudy nalézacími a jsou povolány přezkoumat napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si samy učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná.

[13] S tímto přístupem k věci Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit námitce, že rychlost vozidla stěžovatele nebyla správně změřena. V rozsudku ze dne 16. ledna 2013, č. j. 3 As 82/2013 - 27 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vyjádření distributora rychloměru MicroDigiCam LTI (tedy stejného přístroje, jakým byla změřena i rychlost stěžovatelova vozidla), společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a.s., je spolehlivým podkladem pro závěr, že měření rychlosti proběhlo správně (obdobně též například rozsudek ze dne 31. července 2015, č. j. 8 As 180/2014 - 45). V nyní posuzované věci uvedená společnost městskému úřadu po zhlédnutí snímku z rychloměru potvrdila, že měření bylo provedeno platně, přičemž jí městský úřad tlumočil výhrady stěžovatele. Stěžovatel sice opakovaně odkazoval na vyjádření ČMI, z něhož měl vyplývat opak, nicméně toto vyjádření neměly k dispozici ani správní orgány, ani krajský soud a stěžovatel je nepřiložil ani ke kasační stížnosti. Navíc sám uznal, že toto vyjádření bylo vydáno ve vztahu k jinému případu, což jeho vypovídací hodnotu pro nyní posuzovanou věc značně snižuje (srov. obdobný závěr v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. června 2017, č. j. 6 As 301/2016 - 36).

[14] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje skutečnost, že umístění záměrného kříže na konečném snímku z rychloměru nemusí odpovídat zaměření laserového paprsku v průběhu měření, a nečinil tak ani krajský soud. Sám stěžovatel však vystavěl část své argumentace na tom, že měření nemůže být platné právě z toho důvodu, že záměrný kříž není zcela umístěn na vozidle. Krajský soud na tuto chybu ve stěžovatelově logice správně poukázal a stěžovatel mu nepochopení žalobních námitek vyčítá zcela neoprávněně. Tvrzení stěžovatele, že mohlo dojít ke zkreslení naměřené rychlosti v důsledku odrazu

laserového paprsku od světel vozidla, považuje Nejvyšší správní soud za zcela spekulativní a znovu odkazuje na odborné vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a.s., že měření rychlosti vozidla stěžovatele je platné.

[15] Znaky účelovosti nesou námitky, že na rychloměru nebyly v době měření umístěny ověřovací značky a výrobní číslo. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že rychloměr užitý při měření rychlosti vozidla řízeného stěžovatelem byl ověřen Českým metrologickým institutem dne 3. března 2016 (s platností ověření do 2. března 2017), tedy přibližně tři a půl měsíce předtím, než byl stěžovatel zachycen při překročení nejvyšší povolené rychlosti. Ověření bylo provedeno vystavením ověřovacího listu a nalepením šesti úředních značek na měřidlo. Nic nenasvědčuje tomu, že by v době měření tyto úřední značky na rychloměru nebyly. V opačném případě by se jevilo jako logické, aby stěžovatel poukázal na vady rychloměru již ve chvíli, kdy mu byla rychlost změřena. Nejvyšší správní soud považuje za značně nepravděpodobné, že by si stěžovatel s čtyřměsíčním odstupem vzpomněl na to, že rychloměr nebyl opatřen úředními značkami. Zároveň lze přisvědčit žalovanému, že provedení důkazu ohledáním rychloměru s takovým časovým odstupem by ve vztahu ke stavu rychloměru v době měření prakticky postrádalo vypovídací hodnotu.

[16] Lze proto učinit dílčí závěr, že žalovaný prokázal, že stěžovatel v okamžiku měření jel rychlostí 95 km/h. Vycházel přitom z dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že důkazy navrhované stěžovatelem k prokázání jeho – povětšinou hypotetických – námitek by byly nadbytečné.

[17] Stěžovatel dále namítal, že neprojel kolem značky „Obec“ a nelze mu proto vyčítat, že nedodržel rychlostní limit 50 km/h. Krajský soud v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. března 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 50, z něhož se podává, že při posuzování, zda řidič v okamžiku měření rychlosti projížděl obcí, nelze „*úzkostlivě lpět na striktním gramatickém výkladu pojmu obec upraveného v § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, bez zohlednění samotného smyslu právní úpravy týkající se dodržování snížené rychlosti v obcích. [...] Ryze gramatický výklad, že řidič je povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h jen tehdy, projede-li kolem značky informující o začátku obce, by vedl k absurdním důsledkům.*“ Nejvyšší správní soud se zřetelem na skutkové okolnosti tehdy posuzovaného případu neshledal nic vadného na závěru krajského soudu, že řidič, který projíždí hustě zastavěnou oblastí, je povinen dodržovat rychlostní limit pro jízdu v obci i tehdy, když neprojel kolem dopravní značky „Obec“.

[18] Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí ovšem zdůraznil, že je vždy nutno zohlednit konkrétní skutkové okolnosti každého případu. V nyní projednávané věci sice měření rychlosti probíhalo na silně frekventované pozemní komunikaci v blízkosti průmyslové zóny, avšak správní orgány se hustotou zástavby v daném úseku nijak podrobně nezabývaly. Krajský soud přitom okolí měřeného úseku zhodnotil jako zastavěné území pouze na základě „*existence minimálně jednoho rodinného domu*“. To sice Nejvyšší správní soud nepovažuje za dostatečné, tato námitka nicméně není ani tak důvodná. Krajský soud totiž správně zdůraznil, že stěžovatel prokazatelně minul

v protisměru umístěnou dopravní značku „Konec obce“, v jejíž blízkosti pravidelně bývá umístěna též – opačně orientovaná – značka „Obec“. To potvrzuje snímek z webové stránky *Mapy Google* založený na č. l. 15 správního spisu, na kterém je dobře viditelná zmíněná dopravní značka „Konec obce“, na jejíž úrovni je v opačném směru umístěna značka stejného tvaru.

[19] Stěžovatel navíc během silniční kontroly netvrdil, že by v daném úseku dopravní značka „Obec“ nebyla umístěna, nýbrž že ji *neviděl*. To, že stěžovatel mohl dopravní značku přehlédnout, žalovaný zohlednil při určování formy zavinění stěžovatele, které vyhodnotil jako nevědomě nedbalé, a při ukládání sankce. Za takové situace opravdu nebylo nutné, aby žalovaný prováděl další dokazování ohledně umístění dopravních značek, neboť stěžovatel skutečnost, že se v době měření nacházel v obci, nijak relevantně nezpochybnil.

[20] Ani námitku, že městský úřad při ukládání sankce přihlédl k zahlazeným přestupkům stěžovatele, nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou. Obecně je možné, aby správní orgány „*ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem*“ i přesto, že tyto přestupky již byly zahlazeny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. listopadu 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41 a tam citovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 3. května 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49, č. 2912/2013 Sb. NSS). Pokud takto postupoval žalovaný, nelze mu to vytýkat. Krajský soud navíc správně zdůraznil, že v době rozhodování o přestupku měl stěžovatel v kartě řidiče evidováno šest nezahlazených přestupků, k nimž mohl žalovaný přihlédnout bez dalšího.

[21] Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že podle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, se při určení druhu sankce a její výměry *přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení*. Podrobněji vymezuje kritéria, k nimž jsou správní orgány povinny přihlížet, § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Ani jeden z uvedených zákonů však neobsahuje úpravu obdobnou ustanovení § 125 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, které ukládá trestnímu soudu povinnost výslovně uvést, které okolnosti vzal za polehčující a které za přitěžující. V řízení o přestupku tudíž správní orgány nejsou povinny přitěžující a polehčující okolnosti důsledně odlišit, nýbrž postačí, když se budou – přezkoumatelným způsobem – zabývat kritérii demonstrativně vymezenými v zákoně o přestupcích, respektive zákoně o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. března 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44 či již citovaný rozsudek č. j. 6 As 301/2016 - 36).

[22] Odůvodnění výše uložené sankce netrpí ani dalšími vadami, které mu stěžovatel vytýká. Hodnocení dopravní situace v místě spáchání přestupku je dostatečně podrobně rozvedeno na straně 4 rozhodnutí městského úřadu, kde je uvedeno, že se jedná o úsek silnice první třídy, kde je silně frekventovaná osobní i nákladní doprava, přičemž

silnice zde prochází průmyslovou zónou a dochází zde často k dopravním nehodám. Neopodstatněné je i tvrzení stěžovatele o porušení zákazu dvojího přičítání téhož. Tato zásada brání tomu, aby byla tatáž okolnost zohledněna jednak při hodnocení jednání jako závažnějšího prostřednictvím kvalifikované (přísnější) skutkové podstaty, a jednak jako okolnost přitěžující při stanovení konkrétní sankce v rámci zákonného rozpětí. Takovou úvahu nicméně žalovaný (ani městský úřad) neprovedl. Městský úřad sice konstatoval, že rychlost naměřená stěžovateli „*byla tak vysoká (98 km/hod, po odečtu tol. 95 km/hod), že obviněný tak překročil i povolenou maximální rychlost mimo obec*“, šlo však spíše o obecnou charakteristiku závažnosti posuzovaného jednání. Dále správně aplikoval na jednání stěžovatele přísnější ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, podle něhož se přestupku dopustí ten, kdo *při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h^{-1} a více*. V závěrečném odstavci, v němž stanovoval konkrétní výši sankce, městský úřad uvedl, že se „*zejména s ohledem na výši překročené rychlosti a míře společenské nebezpečnosti*“ rozhodl uložit sankci nikoli v plné výši zákonné sazby, ale při její spodní hranici. To dle názoru Nejvyššího správního soudu plně odpovídá tomu, že stěžovatel překročil hranici kvalifikované skutkové podstaty pouze o 5 km/h.

[23] Posledním okruhem námitek stěžovatel zpochybňuje zákonnost výroku rozhodnutí městského úřadu, jímž mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel v délce trvání šesti měsíců. Nejvyšší správní soud nicméně i v tomto případě shledal, že krajský soud věc posoudil správně. V prvé řadě, z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. dubna 2009, č. j. 9 As 7/2009 - 76 v žádném případě nevyplývá, že by bylo možné zákaz řízení vztáhnout pouze na tu skupinu, do níž náleželo vozidlo, s nímž byl spáchán přestupek. Citované rozhodnutí pouze připustilo, že zákaz řízení omezený na jednu skupinu vozidel je možný, ovšem ve vztahu ke specifickému přestupku spáchanému v souvislosti s vozidlem náležejícím do skupiny C. V případě přestupků, které lze spáchat jakýmkoli typem vozidla, jako je i překročení nejvyšší povolené rychlosti, je nicméně nutné uložit zákaz řízení všech motorových vozidel, neboť zmírnění sankce pouze na některou jejich skupinu by nedávalo smysl (obdobně též již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 332/2016 - 44) a především neplnilo účel sankce, jímž je v tomto směru především ochrana společnosti před škodlivým jednáním pachatele.

[24] Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s krajským soudem v tom, že stěžovateli byl zákaz řízení motorových vozidel uložen pouze pro pozemní komunikace. Podle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích bylo možné uložit zákaz pouze takové činnosti, *k níž je třeba povolení nebo souhlasu státního orgánu* (stejnou úpravu obsahuje § 47 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), přičemž podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, jenž je nazván *základní podmínky účasti na provozu na pozemních komunikacích,* může řídit motorové vozidlo pouze *osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel*. Jelikož jde o úpravu obsaženou v zákoně o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, je nabíledni, že jde o podmínku řízení motorového vozidla právě a pouze na pozemních komunikacích. S ohledem na to, že každý může činit, co není zákonem zakázáno (čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), z toho vyplývá, že mimo pozemní komunikace lze řídit motorové vozidlo i bez řidičského oprávnění. Jelikož k řízení motorových vozidel mimo pozemní komunikace není zapotřebí veřejnoprávního povolení, nelze ve vztahu k němu uložit sankci spočívající v zákazu činnosti. V tomto duchu je třeba chápat výrok

rozhodnutí městského úřadu, z něhož v žádném případě nevyplývá, že by se městský úřad pokoušel stěžovateli uložit sankci, kterou zákon nepřipouští.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji ve smyslu poslední věty § 110 odst. 1 s. ř. s., zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu